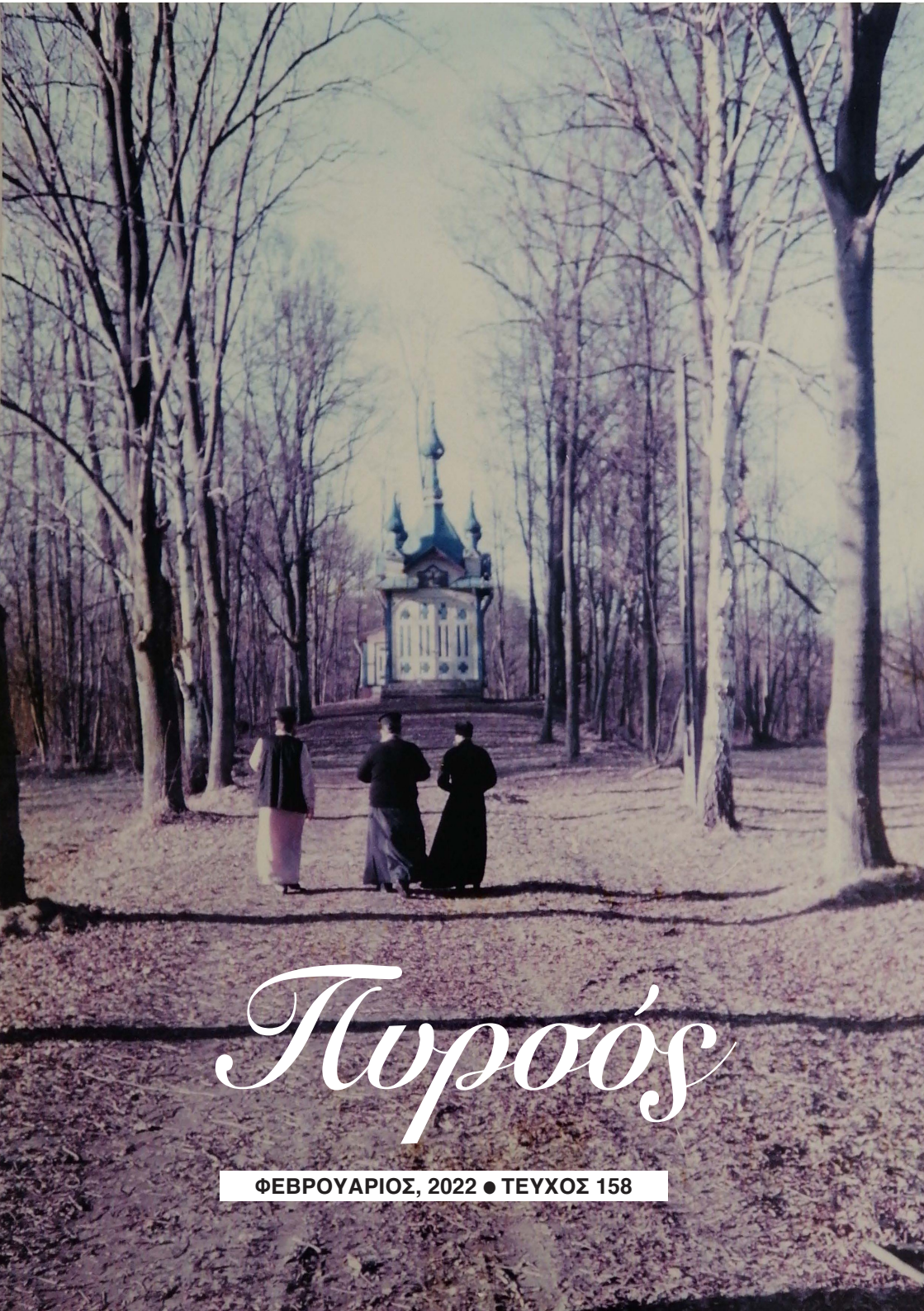

Πυρσός

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 2022 • ΤΕΥΧΟΣ 158

Σ

Το κήρυγμα του Παύλου ήταν κήρυγμα μετάνοιας.

Τ

Κήρυγμα επιστροφής στο δρόμο του Θεού (Πραξ. κστ' 20).

Ι

Συχνά ξεφεύγουμε από το σωστό δρόμο οι άνθρωποι.

Γ

Καταλήγουμε σε μονοπάτια. Και δρομάκια στενά. Και απάτητα κάποτε.

Η ανάγκη είναι σαφής και μεγάλη.

Πρέπει να επιστρέψουμε στο δρόμο του Θεού.

Μ

Η λοξοδρόμηση, η αλλαγή πορείας και πλεύσης, μόνο σ' αδιέξοδα μπορεί να βγάλουν.

Ε

Είναι το συμπέρασμα τούτο αποτέλεσμα των πειραμάτων των προηγούμενων αιώνων.

Σ

Να πειραματιστούμε λοιπόν;

Δεν είναι άδικο;

Και χάσιμο χρόνου.

Και ικμάδας.

Ο μοναδικός δρόμος επιστροφής: Η μετάνοια.

ζ.α.

Το τελευταίο βήμα της λογικής είναι να αναγνωρίσει πως υπάρχουν πολλά πράγματα πέρα από τις δυνατότητές της. Εάν δεν το αναγνωρίσει αυτό, τότε είναι έξω από την πραγματικότητα. (Πασκάλ)

Θέμα για συζήτηση λοιπόν.

γ.

Η στιγμή

Είναι μια πραγματικότητα. Ο καθένας μας θέλει να λέει, πως ζει τις μικρές ή μεγάλες θλίψεις του μόνος.

Ξεκινήσαμε να βαδίζουμε ένα δρόμο. Μακρύ ίσως. Κι ατελείωτο. Ήμασταν πολλοί. Ο χρόνος όμως σιωπηλά, μας έκανε χαλάστρες. Έχουμε κάποτε την εντύπωση, πως μερικοί από εμάς θυμίζουμε κάποια εκθέματα μουσείου. Ζωντανοί ακόμη, νιώθουμε την σκόνη της παρατημένης προθήκης να μας τυλίγει.

Μεταμορφωνόμαστε σε ιστορία; Δεν το ξέρω. Αν όχι άλλο, ιστορία σημαίνει παρελθόν. Κι εμείς θέλουμε να ζήσουμε τώρα. Προσπαθούμε να προλάβουμε τη στιγμή. Που σφύζει από ζωή.

Ξεκινήσαμε στα παιδικά μας χρόνια πολλοί ίσως. Σταθήκαμε στο μετερίζι το χριστιανικό γεμάτοι σφρίγος. Πιστέψαμε στα ιδανικά της πίστης. Και της πατρίδας μας. Εμπνευσθήκαμε απ' αυτά. Και προχωρήσαμε. Ίσως ακάθεκτοι κάποιες στιγμές. Άλλοτε όμως ησυχασμένοι. Χωρίς ακρότητες και βιασύνες.

Η εξέλιξη μας απογοήτευσε λίγο. Κάποιοι, θυμάμαι, περισσότερο τραυματίστηκαν. Πολλοί μας άφησαν μόνους. Περιορίστηκαν στα καθημερινά χωρίς περαιτέρω πετάγματα. Μας στενοχώρησε τούτο. Μα δεν μας ξένισε. Θυμηθήκαμε την περίπτωση του Δημά, που εγκατέλειψε τον Απόστολο Παύλο. Κάποιοι άλλοι μετακλήθηκαν στην ουράνια πατρίδα.

Η θλίψη που δημιουργείται με τη φυγή των πρώτων και την αναχώρηση των δεύτερων δεν πρέπει να μας αφήσει παροπλισμένους στη γωνιά, σαν κάποιες βαρκούλες που αντιμετωπίζουν τα πεντανέμια του χειμώνα από την ησυχία της προκυμαίας.

Από την άλλη πλευρά, δεν είναι σωστό ν' αφήσουμε να μας τυλίξει η όποια μοναξιά. Είναι γεγονός, πως δεν ανεβαίνουν πολλοί στις κορφές, όπου τ' αγριοπούλια φτιάνουν τις φωλιές τους. Και

τ' οξυγόνο είναι καθαρότερο. Οι κορφές είναι για τους λίγους.

Για να γίνει τούτο, πρέπει να καλλιεργηθεί μία έντονη εσωτερική ζωή. Να στηθούν αντερείσματα. Που θα στηρίξουν το όλο οικοδόμημα της πνευματικής μας επιβίωσης. Και τ' αντερείσματα τούτα να ξεκινήσουν απλά.

Ο καθένας μας να βάλει ως βάση το δικό του ώμο. Να χύσει το δικό του ιδρώτα. Ίσως απαιτηθεί να χύσει και το αίμα του ακόμη. Δεν είναι σπάνια άλλωστε τούτη η πιθανότητα.

Υπάρχουν και κάποιοι- οι αιώνια προοδευτικοί. Επιμένουν πως είναι προσγειωμένοι - που θα μιλήσουν γι' αλλαγές. Θα προτείνουν να κάψουμε τις γέφυρες με τον ολόγυρα κόσμο.

Ν' αφήσουμε δηλ. τους αγώνες τους πνευματικούς για τους πιο νέους. Γεράσαμε πια εμείς, θα πουν. Και γι' αυτό χρειάζεται να ησυχάσουμε. Να μείνουμε στη γωνιά μας. Ν' ασχοληθούμε με τη ρουτίνα μας. Μόνοι. Και ήρεμοι. Χωρίς περαιτέρω αναζητήσεις.

Αν τους ρωτήσεις, θ' απαντήσουν αντιγράφοντας φίλο μου των νεανικών μου χρόνων. Μου είπε λοιπόν: "Αυτά είναι νεανικές τρέλλες. Καιρός ν' απαλλαγούμε από τις παιδικές ασθένειες".

Τι θα γίνει, όμως, όταν έλθει η στιγμή της αλήθειας;

+ο π.Γ.

Ανυπόμονοι από τη ματαιώση των ελπίδων μας αναρωτιώμαστε, γιατί υπάρχουν φοβερά εμπόδια στο μονοπάτι μας! Απορούμε μερικές φορές, γιατί δεν μπορούμε ν' αρμενίσουμε, αντί ν' αναγκαζόμαστε να πολεμούμε ενάντιους ανέμους και θάλασσες;

Χωρίς αμφιβολία η αιτία είναι, ότι ο χαρακτήρας δεν μπορεί να διαπλαστεί μ' άνεση κι ευκολίες. Μόνο με την πείρα της δοκιμασίας και της ταλαιπωρίας μπορεί να δυναμώσει η ψυχή. Να καθαρίσει ο οραματισμός. Να εμπνευσθεί η φιλοδοξία και να θεμελιωθεί η επιτυχία. Έλλεν Κέλλερ

Υ.

αναδύσεις

Της αλήθειας...

Οι πολίτες της επίγειας πολιτείας αντιτάσσουν, αντιθέτως, σε αυτόν τον Ιδρυτή της ιερής πολιτείας του θεούς τους, αγνοώντας πως Εκείνος είναι ο θεός των θεών, αλλά όχι των κίβδηλων θεών. Εκείνων δηλαδή οι οποίοι ανίεροι και υπερόπτες, ενδεείς όντες του αμετάβλητου και κοινού σε όλους φωτός και γι' αυτό έχοντας καταλήξει με μια αρκετά φτωχή δύναμη, προσπαθούν να επιδιώξουν με κάθε τρόπο μια προσωπική δική τους απαιτώντας θεία δώρα από τους πιστούς σε εκείνους σκλάβους.

Εκείνος είναι αντιθέτως, Θεός αφοσιωμένων και αγίων, που βρίσκουν χαρά περισσότερη στην υποταγή τους στο Θεό παρά στη λύση της υποταγής των πολλών. Περισσότερο στη απόδοση δόξας προς τον Θεό παρά στην πρόσληψη δόξας των ιδίων στη θέση του. Ιερός Αυγουστίνος

...εδραιώματα

Φίλοι μου αγαπημένοι!

Σας προκαλώ και προσκαλώ, για την Τέταρτη δόση του εμβολίου... του δικού μου εμβολίου!

Θα έχει μέσα, πολύ χαρά. Θα είναι πλούσιο σε γέλιο. Αγάπη. Καλωσύνη. Συγχώρεση. Ανοχή. Δύναμη και αντοχή. Και πολλά άλλα που δε θα σας τα πω αλλά, θα τα βάλω.

Επίσης θα έχει πολλές, μα πάρα πολλές παρενέργειες!

Γι' αυτό ας ετοιμαστούμε να κατακτήσουμε ακόμα μια χρονιά!

Καλή χρονιά να έχουμε! Γιατί θα είναι μόνο αν το θέλουμε!

Σας αγαπώ και σας ευχαριστώ - ξέρετε εσείς γιατί!

Υ.Ε.

Κ
Α
Θ'

ΟΔΟΝ

Διαυγάσεις Οριακές

Είναι;

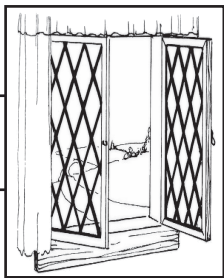
Η ενεργειακή κρίση είναι, νομίζω εξέλιξη φυσιολογική μιας, παρά φύσιν πραγματικότητας, που όλοι εμείς είμαστε ένοχοι γι' αυτήν, είτε γιατί θετικά συμβάλαμε στη διαμόρφωσή της, είτε γιατί τη δεχθήκαμε απαθείς και την υποθάλαψαμε. Πυρήνας της εν λόγω παρά φύσιν πραγματικότητας, είναι το ότι ο κόσμος μας είναι χτισμένος πάνω σε θεμέλια, ηθικά και πνευματικά, σάπια. Το χρήμα, το ξέφρενο κυνήγι του υλικού κέρδους, η με κάθε τρόπο, ακόμα και επί πτωμάτων, "επιτυχία στη ζωή", που μεταφράζεται απλά σε οικονομική δύναμη.

Είναι λοιπόν η σημερινή κρίση μετάσταση ενός καρκίνου, που έχει συγκροτηθεί στον οργανισμό μας εδώ, και πολύν καιρό. Από πολλά χρόνια, από αιώνες μάλλον έρπει μια άλλη φοβερή θανάσιμη κρίση ενέργειας. Η κρίση στο χώρο των ηθικών και πνευματικών αξιών, στο τι αντιπροσωπεύουν αυτές οι αξίες. Όχι σε εύκολα λόγια αλλά στην καθημερινή πράξη.

Η ενεργειακή κρίση και οι οικονομικές και ψυχολογικές επιπτώσεις της, οι συχνά νευρωτικές αντιδράσεις, που σημειώνονται ολοένα φανερώνουν, με δραματική διαύγεια, πόσο ανασφαλές είναι το οικοδόμημα που φτιάξαμε. Στην εποχή των κομπιούτερς, που με απίθανη ακρίβεια μπορούν να υπολογίζουν τα πάντα, η ανθρωπότητά μας ξεσκεπάζεται, έτσι ανήμπορα και φευγαλέα όσο ποτέ άλλοτε, απειλούμενη από παντού, γεμάτη τρύπες, απ' όπου μπαίνουν πλήθος κίνδυνοι και ακοές κινδύνων.

Χρειαζόμαστε κατεπειγόντως νέες, και ριζικά άλλες προδιαγραφές στη ζωή μας. Πολύ φοβάμαι πως είναι απλώς, αρχή οδύνης.

Αντ. Σαμαράκης

Ανοιχτό Παράθυρο...

Μα είναι δυνατό;

Και όμως. Είναι.

Περίοδος ανομβρίας ήταν.

Σοδειά ελάχιστη.

Πείνα παντού τριγύρω. Ένας πατέρας, με τους δυό γιους του, μπήκαν σ' έναν κατάστημα. Για ν' αγοράσουν αλεύρι.

Μόλις το έφερε ο υπάλληλος, ο πατέρας έβγαλε ένα μαχαίρι.

Όλοι φοβήθηκαν.

Τι να γίνει τώρα;

Άφωνοι παρακολουθούσαν.

Έσχισε τον σάκκο με το αλεύρι. Άρχισε να τρέχει εκείνο.

Έτρεξαν κι οι τρεις. Όρμησαν στο αλεύρι. Κόλλησαν το...

στόμα τους σ' αυτό.

Άρχισαν να τρώνε.

Έτρωγαν γνωρίζοντας ότι δεν είχε ψωμί ή κάτι άλλο.

Βουλιμία λοιπόν. Πείνα.

Κι είναι πολλοί που πεινούν. Κι εμείς;

Αναζητούμε τα πάντα. Πετάμε όγκους σκουπιδιών.

Ακούουμε για πεινασμένους.

Και μετά;

Του Άμλετ το ερώτημα προβάλλει βασανιστικό μπροστά μας.

Τι κάνουμε λοιπόν;

... Να δίνεις... είναι πολύ σύντομη η ζωή, για να είναι κανείς εγωϊστής.

... Να δίνεις φιλία... Είναι ο δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία.

... Να γελάς... Είναι η μουσική της ψυχής.

... Για εργασία... Είναι το τίμημα της επιτυχίας.

... Για φιλανθρωπία... Είναι το κλειδί της πύλης του παραδείσου.

σ

τ

ο

ν

κ

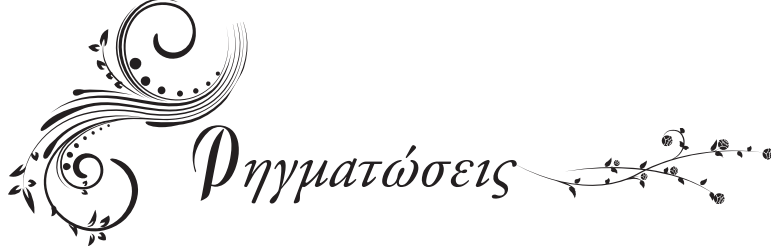
ό

σ

μ

ο

176

Ο Γρέγκορ Μέντελ, σε ηλικία 21 ετών, μόνασε στη μονή του τάγματος των Αυγουστιανών στο Μπρυν (το σημερινό Μπρνο). Παράλληλα, έκανε σπουδές στη φιλοσοφία και τη θεολογία. Το 1847 χειροτονήθηκε ιερέας, αλλά η ασθένειά του τον κράτησε μακριά από τα καθήκοντά του. Έτσι, στάλθηκε από τη μονή του στο γυμνάσιο της Ζναϊμ ως καθηγητής για να διδάξει ελληνικά, φυσική και μαθηματικά.

Από το 1856 ξεκίνησε να ασχολείται με το φαινόμενο που ονομάζουμε κληρονομικότητα και μελέτησε 28.000 μοσχομπιζελιές τις οποίες είχε φυτέψει στον κήπο της μονής του Μπρυν. Τα πειράματά του οδήγησαν στη διατύπωση τριών νόμων σχετικά με την κληρονομική διάδοση χαρακτηριστικών από γενιά σε γενιά φυτών (της επικράτησης, της ανεξάρτητης μεταβίβασης των χαρακτηριστικών και της απόσχισης), έγιναν γνωστοί ως "νόμοι της Μεντελικής κληρονομικότητας". Αποτέλεσαν γενεσιουργό παράγοντα παράγοντα για την επιστήμη της Γενετικής. Το 1862, συνεργαζόμενος και με άλλους επιστήμονες, ίδρυσε έναν επιστημονικό σύλλογο, τη Φυσιογνωστική Εταιρεία, δουλεύοντας εντατικά στην έρευνα της φύσης.

Το 1865, ο Μέντελ ανακοίνωσε στη Φυσιογνωστική Εταιρεία του Μπρυν τα αποτελέσματά του που δημοσιεύτηκαν σε άρθρο με τίτλο "Πειράματα στον Υβριδισμό Φυτών" [...] Παρά τις προσπάθειές του, η σημασία της έρευνας του Μέντελ αγνοήθηκε από την επιστημονική κοινότητα. Η προαγωγή του σε ηγούμενο το 1868, περιόρισε κατά πολύ το επιστημονικό του έργο, αφού οι διοικητικές αρμοδιότητές του απορροφούσαν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του. Έτσι, περιορίστηκε στην ενασχόλησή του με τη διοίκηση του

μοναστηριού του Μπρυν μέχρι το θάνατό του, στις 6 Ιανουαρίου του 1884, από χρόνια νεφρίτιδα.

Η σπουδαιότητα των ιδεών του αναγνωρίστηκε στις αρχές του 20ου αιώνα, όπου οι Ούγκο Ντε Βρις, Καρλ Κόρενς και Έριχ φον Τσέρμακ έφεραν και πάλι στην επιφάνεια το έργο του. Η επαλήθευσή τους κατέδειξε την ακρίβεια της υπόθεσης του Μέντελ και τελικά αποτέλεσαν τη βάση της σύγχρονης γενετικής. ("Παρεμβολή")

Αναβαθμοί...

Πλοίο η Εκκλησία.

"Ναός" της σωτηρίας.

Συνεχώς όμως δέχεται τα βίαια κύματα του κοσμικού φρονήματος, που ορμούν εναντίον της.

Δεινά χειμάζεται.

Συχνά βασανίζεται από ένα νομικό. Κι ένα υπαλληλοκρατικό πνεύμα.

Δεν παύει βέβαια να είναι θεσμός παραδοσιακός.

Συμβάλλει στην ορθή κατάληξη του παρόντος. Και του μέλλοντος τη στερεά θεμελίωση.

Είναι παρούσα στο πλευρό όλων εκείνων που στο πέλαγος νυχτοπορούν. Κι αναζητούν τον πολικό αστέρα.

Αμφιβάλλουμε;

Ας της απλώσουμε το χέρι. Και θα δούμε.

Αλέξης

Στης Ζωής την πορεία

Αυστριακός Μαθηματικός. Δημοσίευσε ένα θεώρημα μαζί με την απόδειξή του. Ο Μαθηματικός αυτός λεγόταν Κουρτ Γκέντελ και το θεώρημά του ονομάστηκε “Θεώρημα της Μη πληρότητας”.

Η δημοσίευση αυτή ήχησε σαν βόμβα στα αυτιά όλων των Μαθηματικών ανά τον κόσμο!

Το όνειρο κιλετιών που αφορούσε στην κατάκτηση της απόλυτης γνώσης και συνοψιζόταν στην περίφημη δήλωση του David Hilbert “πρέπει να μάθουμε, Θα μάθουμε!- Δεν υπάρχει *ignorabimus* (άγνωστο) στα Μαθηματικά!”, γινόταν τώρα εφιάλτης. Λόγω της μεγάλης σημασίας του θεωρήματος, ο Godel έμεινε στην ιστορία ως ο “νέος Αριστοτέλης”.

Τι απέδειξε ο Godel:

“Κάθε σύστημα αξιωμάτων περιλαμβάνει προτάσεις τις οποίες δεν μπορούμε να διερευνήσουμε αν είναι αληθείς ή ψευδείς με τα μέσα που μας δίνει το ίδιο το σύστημα”.

Για να μπορέσουμε να αποδείξουμε κάποιες προτάσεις πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο σύστημα αξιωμάτων ακόμα πιο ευρύ, που να περιέχει το προηγούμενο. Έτσι όμως, μένουμε και πάλι με την αδυναμία μας να αποδείξουμε το ευρύτερο αυτό σύστημα. Χρειαζόμαστε κάτι ακόμα ευρύτερο. Τελικά φαίνεται ότι η γνώση μας για το κάθε τι πάντα θα απαιτεί περισσότερα στοιχεία, που αναγκαστικά θα μας δίνονται απ’ έξω από το υπό μελέτην σύστημα.

Οι συνέπειες του θεωρήματος της Μη Πληρότητας, είναι τρομακτικές για τους μαθηματικούς. Λόγω της Μη Πληρότητας, υπάρχει περίπτωση ένας μαθηματικός να ξοδέψει όλη τη ζωή του για την απόδειξη κάποιας πρότασης, αλλά τελικά να κυνηγάει χίμαιρες! Η συγκεκριμένη πρόταση μπορεί μεν να είναι αληθινή, αλλά παράλληλα να είναι αδύνατη η απόδειξη της αλήθειας της! Και μάλιστα, είναι επίσης αδύνατο όπως απέδειξε λίγα χρόνια αργότερα ο Alan Turing, να διερευνηθεί το αν η συγκεκριμένη πρόταση είναι μη αποδείξιμη ή αν απλώς είναι πολύ δύσκολη η απόδειξή της... Από τη χρονιά εκείνη και μετά, λοιπόν άρχισε να γίνεται κατανοητό ότι ακόμα και στα Μαθηματικά, που ήταν το απώτατο προπύργιο του ορθολογισμού, υπάρχουν όρια. (“Παρεμβολή”)

Είναι αναπληρώτρια δασκάλα. Κάθε πρωί παίρνει τη βάρκα από την Κάλυμνο και πάει στην Τέλενδο, όπου την περιμένουν οι λιγοστοί μαθητές του μονοθέσιου δημοτικού σχολείου.

Οι κάτοικοι του νησιού "με αγκάλιασαν αμέσως. Τον δάσκαλο εδώ τον έχουν ψηλά. Είναι κάτι που δεν το έχω νιώσει στις πόλεις".

Η Ελένη Τάνου ευγνωμονεί τον Θεό για όσα έχει ζήσει μέχρι σήμερα στις αίθουσες των λεγόμενων δύσκολων σχολείων. "Οι αναπληρωτές είναι εκείνοι που κρατούν όρθια τα σχολεία των απομακρυσμένων περιοχών της χώρας". ("Τα Νέα")

"Η αγαπητική δύναμη του ανθρώπου, η οποία είναι προορισμένη να στρέφεται σε πρόσωπα (γιατί πρόσωπο μας έπλασε και η πρόσκλησή μας είναι, ως εκ τούτου προς όλα τα πρόσωπα).

Εαν εγκαταλείψει τα πρόσωπα και στραφεί στα απρόσωπα σώματα, σε απρόσωπες ηδονές, τότε μετατρέπεται σε λαγνεία. Εάν πάει στα φαγητά, μετατρέπεται σε γαστριμαργία. Σε χρήμαα σε φιλαργυρία.

Τα πάθη από την φύση τους είναι αναλογικά καλά όλα, αλλά η χρήση τους οδηγεί στην αμαρτία.

π. Βασ. Θερμός

Από υπερβολή κριτικότητας πάσχει, νομίζω, η σημερινή αφηρημένη τέχνη, σε σημείο, ώστε να υπάρχει κίνδυνος να χάσει το έρεισμα και το περιεχόμενο της μορφής.

Υπερβολή κριτικότητας ωθεί και τον αθεϊσμό έξω από το περιεχόμενο του θρησκευτικού φαινομένου. Οι οπαδοί του την ίδια ώρα και αγρυπνούν, αλλά και σε ύπνωση βυθίζονται. Ορισμένος ορθολογισμός ο προσανατολισμένος στη θετική λεγόμενη επι-στήμη· υπνώνει ως πνεύμα.

Μπορούμε συνοπτικά να συναγάγουμε ότι πολλά εμπόδια που έχει σήμερα να υπερνικήσει η αγρυπνία της συνείδησης για να σταθεί ορθά στα γόνιμα βάθρα της οφείλονται σε δυο βασικούς διχασμούς, που προδίνουν μονομερή σύλληψη για την πνευματική ουσία του ανθρώπου, και εμποδίζουν την πορεία προς την ολοκλήρωση.

Ο ένας διχασμός προκαλείται από τον υπερτονισμό των υλιστικών απόψεων, που τείνει να θέσει σε ύπνο την ηθική συνείδηση.

Ο άλλος από τον υπερτονισμό του λόγου, που ενώ είναι μία πλευρά του πνεύματος, τείνει να κυριαρχήσει στον κόσμο του πνεύματος και να αποξηράνει τις άλλες πηγαίες και βαθύτερες ρίζες του.

Αυτά βέβαια, δεν σημαίνουν ότι λείπουν από την εποχή μας οι εκλεκτοί της αγρύπνιας. Απλώς αποπειρώνται να επισημάνουν τα εμπόδια που πρέπει να υπερνικηθούν για να μπορούμε να λέμε ότι πραγματώνουμε την αγρύπνια της συνείδησης. Μας βεβαιώνει γι' αυτό κι ο μεγάλος Ηράκλειτος από τα βάθη των αιώνων με την αποφθεγματική του γλώσσα! "Ανθρωπος, λέγει, εν ευφρόνη φάος άπτεται εαυτώ αποσβεσθείς όψεις".

Β.Ν. Τατάκης

Προσπελάσεις...

Το παράπτωμα ήταν σοβαρό.

Μίλησα για υπακοή.

Τόνισα, πως, χωρίς αυτήν η ζωή του Χριστιανού δεν έχει νόημα. Δεν αξίζει.

Έμενε και μ' έβλεπε. Είπε ότι θα τα σκεφτεί. Και θα... ξαναέρθει.

Έχουν περάσει αρκετές μέρες. Δεν φάνηκε. Διερωτώμαι. Ανησυχώ κιόλας. Πού χάθηκε;

Οι άνθρωποι νομίζουμε πως Χριστιανισμός σημαίνει μια ξερή καθηκοντολογία. Κάνω μερικά πράγματα. Βοηθώ λίγο το συνάνθρωπό μου. Δεν κλέβω. Δεν λεώ ψέματα. Και τελειώνει εδώ.

Έτσι έχουν όμως τα πράγματα;

Ο "Χριστιανισμός" τούτος είναι τελείως ακίνδυνος. Δεν μου στοιχίζει τίποτε. Ούτε και απαιτεί μεγάλη προσπάθεια.

Ο εγωισμός μου πού πάει; Τον πολεμώ καθόλου; Πώς γίνομαι καλύτερος;

Οι "καλές πράξεις" άραγε είναι απλώς μετρήσιμα προϊ-

όντα; Και... τελειώνει;

Ο Σταυρός ποιά θέση έχει στη ζωή μου;

Τι διαφέρει άλλωστε ένας "ακίνδυνος" Χριστιανισμός από τα άλλα θρησκευματα;

Σταυρός. Σωτηρία. Ανάσταση. Πεντηκοστή. Ποιά θέση έχουν στη ζωή μου;

"Απήλθε λυπούμενος", λοιπόν ο νέος.

Αγωνιζόμαστε έτσι;

Γιατί τρέφουμε ψευδαισθήσεις; Εφησυχάζουμε. Ηρεμούμε (νομίζουμε) τη συνείδησή μας; Και... ως τότε;

Τι θα γίνει αν ένα πρωινό ξυπνήσει η συνείδηση; Και μας ταράξει;

Υπαρξιακές οι ερωτήσεις.

Τι κάνω λοιπόν;

Αλλά και γιατί δεν έρχεται;

Στέκομαι στην πόρτα (σαν τον πατέρα του ασώτου). Κι αγναντεύω... Δεν...

Γιατί;

(από το "ημερολόγιο ενός πνευματικού")

Υ.Γ. Πιστεύω. Ναι. Θα έρθει.

Θα γίνει το θαύμα!

Ψηφίδες

αιωνιότητας

"Πώς τολμάτε. Μου κλέψατε τα όνειρά μου και την παιδική ηλικία μου με τα κενά λόγια σας. Ο κόσμος υποφέρει, πεθαίνει. Ολόκληρα οικοσυστήματα καταρρέουν κι εσείς μιλάτε για χρήματα και για παραμύθια μιας αέναης οικονομικής ανάπτυξης. Πώς τολμάτε;"

Greta Thunberg

* * *

Αυτοί οι Νεομάρτυρες της Πίστης είναι και εθνομάρτυρες. Η εθελοθυσία τους, που ενσάρκωνε το δράμα του σκλαβωμένου Ελληνισμού, κρατούσε αναμμένη την εθνική συνείδηση. Κάποτε πρέπει να ερμηνευθούν όλες αυτές οι τραγικές μορφές της Τουρκοκρατίας. Να ανασυρθούν από τη λησμονιά και ν' αναλάβουν σ' ένα Εθνικό Συναξάρι.

Κυριάκος Σιμόπουλος

Η πιο ανησυχητική όψη του κοντινού μέλλοντος είναι ασφαλώς εκείνη που αφορά στην εσκεμμένη μεταβολή του ανθρώπου, που μπορεί να πραγματοποιηθεί αφ' ενός μεν με την ευγονική, και αφ' ετέρου με μια άμεση επίδραση επί των πυρηνικών οξέων, τα οποία καθορίζουν την κληρονομικότητα. Αναπάντεχη ανθρωποτεχνική βιομηχανία, όπου κατασκευάστης και προϊόν συγχέονται.

* * *

Η ξηρασία σ' αυτόν τον κόσμο μου αντανακλά τη φτώχεια ή την ευγένεια. Είναι σημάδι αδυναμίας ή δύναμης, σημαίνει, πως απομακρύνθηκα από το δρόμο μου ή πως τον συνεχίζω; - Θα δώσει η απελπισία την απάντηση;

"-ένα νόημα". Όταν ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι μιλάει έτσι, φαίνεται γελοίο για την ηλικία του, γιατί δεν ξέρει τί είναι αυτό, που λέει. Τριάντα χρόνια μεγαλύτερος εγώ, είμαι γελοίος, όταν η επίγνωση του τι γράφω στο χαρτί, δεν με εμποδίζει να γράφω το ίδιο.

Πόγια

Κόρη μου,
όπως το φίδι δεν μπορεί ν' αποβάλει το παλαιό
δέρμα, χωρίς να περάσει από στενή τρύπα έτσι κι
εμείς δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τον παλαιό άνθρωπο
χωρίς εξομολόγηση. (Όσιος Νείλος)

αγάπης

Πρόγραμμα Ακολουθιών

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Υπαπαντή του Χριστού)	—	4:30 μ.μ.
2 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
4 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Αγάθης μάρτυρος, Πολυεύκτου Πατριάρχου Κων/πόλεως)	—	4:30 μ.μ.
5 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Μεγάλου, Βουκόλου Σμύρνης)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
6 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
7 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο Εσπερινός (Θεοδώρου Στρατηλάτου)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
8 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
9 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Χαραλάμπους Ιερομάρτυρος)	—	4:30 μ.μ.
10 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
11 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Μελετίου Αρχιεπισκόπου Αντιοχείας, Χρήστου νεομάρτυρος του Κηπουρού)	—	4:30 μ.μ.
12 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Τελώνου και Φαρισαίου. Μαρτινιανού οσίου, Ευλογίου Αλεξανδρείας, Ακύλα και Πρισκίλλης των Αποστόλων)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
13 ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
14 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——
16 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Θεοδώρου Τύρωνος, Μαριάμνης ισαποστόλου, Αυξιβίου επισκόπου Σόλων)	——	4:30 μ.μ.
17 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	——	6:30 π.μ.
18 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Αρχίππου, Φιλήμονος, Απφία Αποστόλων, Φιλοθέης οσίας της Αθηναίας)	——	8:30 μ.μ.
19 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Ασώτου. Λέοντος επισκόπου Κατάνης, Νεμεσίου και Ποταμίου μαρτύρων των Κυπρίων)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
20 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
21 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——
23 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Α' και Β' Εύρεσις της τιμίας κάρας του Προδρόμου)	——	4:30 μ.μ.
24 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	——	6:30 π.μ.
25 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ψυχοσάββατον)	——	4:30 μ.μ.
26 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (ΑΠΟΚΡΕΩ. Προκοπίου οσίου του Δεκαπολίτου, Εφραίμ οσίου Κατουνακιώτου)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
27 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
28 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——

Διαπλεύσεις

Όταν ήρθα στην Ελλάδα, εδώ στη Νεμέα υπήρχε μόνο ένα αυτοκίνητο. Οι πλουσιότεροι είχαν φρέζες. Όλοι οι υπόλοιποι γαϊδούρια.

Στην ανασκαφή είχαμε ένα χωράφι που λειτουργούσε ως πάρκινγκ γαϊδουριών. Σε όλο το χωριό υπήρχε μία τηλεόραση. Ήρθε ο πρόεδρος της κοινότητας και μου είπε: "Έλα αύριο το βράδυ στο καφενείο. Θέλουμε να σε τιμήσουμε που βρίσκεσαι μαζί μας".

Πηγαίνω λοιπόν στο καφενείο, όλες οι καρέκλες είναι τοποθετημένες με πρόσωπο σε έναν τοίχο όπου βρίσκεται η μοναδική τηλεόραση του χωριού. Με βάζουν στην πρώτη σειρά και μου λένε: "θέλουμε να είσαι στην τιμητική θέση για να δεις μαζί μας το "Πείτον Πλείς" στην τηλεόραση. Η Ελλάδα άλλαξε τρομερά σε αυτά τα 40 χρόνια - πάρα πολύ και πάρα πολύ γρήγορα".

"Οι ανέσεις ζωής είναι ευπρόσδεκτες, αν και δεν

είμαι σίγουρος ότι η τεχνολογική πρόοδος μας ωφελεί πραγματικά σε βάθος χρόνου

Αν πάθει κάποια ζημιά η ηλεκτρική εγκατάσταση σήμερα, ποιός ξέρει να την επιδιορθώσει;

Ο θρίαμβος της τηλεόρασης στην Ελλάδα, αποξένωσε τους ανθρώπους.

Στο παρελθόν είχαμε ήρωες, ηγέτες που μας φαινότανταν πανίσχυροι και παντογνώστες. Σήμερα, δεν τους βλέπω πουθενά. Οι Έλληνες είναι απογοητευμένοι από την πολιτική κατάσταση. Αναζητούν το νέο, το διαφορετικό, και δεν το βρίσκουν.

Δεν βλέπω, ανδρες του αναστήματος πολιτικών του παρελθόντος και δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό οφείλεται στο ότι δεν υπάρχουν. Περισσότερο οφείλεται ίσως στο ότι δεν είμαστε εμείς, σήμερα, διατεθειμένοι να παραδεχθούμε πια ότι υπάρχουν ανάμεσά μας.

Στέφανος Γ. Μίλλερ
(Αρχαιολόγος)

Ρυάκια

Λευκωσία
20.2.2022

Αγαπητέ μου Τάκη,

“τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;” (Ματθ. ιη'1)

Πολλές φορές οι Μαθητές του Χριστού προβληματίστηκαν: Ποιος είναι ο ανώτερος;

Το ίδιο συμβαίνει και μ' εμάς.

Όταν ο Κύριος έσθησε το παιδάκι μπροστά στους μαθητές, τους τόνισε κάποιες αναγκαιότητες. Είναι ανάγκη να αλλάξετε. Να στραφείτε. Να επιστρέψετε. Να γίνετε σαν αυτό το παιδί.

Χρειάζεται μια επανεξέταση της θέσης μας. Μια διαρκής εξέταση. Μια αυτοκριτική. Μια ανανέωση.

Είναι ανάγκη να αλλάξετε, αλλά προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Γίνετε σαν αυτό το παιδί. Να αλλάξετε αλλά προς ένα συγκεκριμένο στόχο και πρότυπο.

Είναι ανάγκη να γίνουμε “πτωχοί τῷ πνεύματι”. Να γίνουμε παιδιά ως προς την ακακία. Όχι άστατοι. Ούτε να παιδιαρίζουμε. Να είμαστε ξέγνοιαστοι. Μ' εμπιστοσύνη στον ουράνιο Πατέρα. Να γίνουμε παιδιά, που ζητούν κάθε μέρα το άδολο μητρικό γάλα. Σεμνοί. Παιδιά που έχουν ομόνοια μεταξύ τους. Που δεν ξέρουν από διακρίσεις κοινωνικές (Ρωμ. ιβ'16).

Γιατί να γίνουμε σαν τα παιδιά; Διότι υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε τη Βασιλεία του Θεού.

Όποιος ταπεινώνεται, μοιάζει φαινομενικά να εξευτελίζεται ή ότι είναι δειλός. Είναι ο ανώτερος όμως στη Βασιλεία του Θεού. Είναι ο καλύτερος.

Στην ταπείνωση υπάρχει μεγαλειότητα.

Ο Θεός υπερασπίζεται εκείνους, που ταπεινώνονται. Που αφήνονται σ' Αυτόν. Που δεν διεκδικούν το δίκαιό τους. Που δεν προβάλλουν τον εαυτό τους.

Ο Θεός τους προστατεύει. Ενδιαφέρεται για τις υποθέσεις τους. Φροντίζει να μην αδικηθούν. Τους αποζημιώνει με τον τρόπο Του. Τους κάνει πρεσβευτές Του.

Με την αγάπη μου,

a.g.

στην έρημο

Διδάγματα Ζωής

- Μίλα στους ανθρώπους. Δεν υπάρχει τίποτε πιο όμορφο από έναν ευχάριστο χαιρετισμό.
- Χαμογέλα. Χρειάζονται 72 μυς, για να κατσουφιάσει κανείς και μόνο 14 για να χαμογελάσει.
- Φώναξε τους ανθρώπους με τ' όνομά τους. Η πιο γλυκιά μουσική για πολλά αυτιά είναι ο ήχος του ονόματός τους.
- Γίνε φιλικός και πρόθυμος να βοηθήσεις.
- Να είσαι εγκάρδιος. Να μιλάς και να συμπεριφέρεσαι στους ανθρώπους δείχνοντάς τους πως ότι κάνεις, γίνεται πραγματικά μ' ευχαρίστηση.
- Να έχεις γνήσιο ενδιαφέρον για τους άλλους.
- Γίνε γενναιόδωρος στους επαίνους σου. Προσεκτικός στην κριτική.
- Γίνε διακριτικός με τα αισθήματα των άλλων. Υπάρχουν τρεις απόψεις σε μια συζήτηση: Η δική σου. Του άλλου και η σωστή.
- Σκέψου καλά, πριν δεχτείς ή απορρίψεις τη γνώμη των άλλων.
- Να είσαι πρόθυμος στην προσφορά υπηρεσίας. Μετράει πιο πολύ στη ζωή αυτό, που κάνουμε για τους άλλους.

(Επιμέλεια: Συμεών Α. Ιωαννίδης)

Σκέψεις απλές.

Χαριτώνουν τη ζωή μας.

Χωρίς κόπο. Έξοδα.

Ας το σκεφτούμε λιγάκι.

Υ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

[...] Αγαπά ιδιαίτερα την αγνή ταπεινότητα, την αθωότητα, την απλότητα, την καθαρότητα, τη ντομπροσύνη, τη γνησιότητα, την ακεραιότητα την αληθι-νότητα. Προτρέπει σε συνεχή αυτοέλεγχο, αυτοκριτική, αυτομεμψία, περισυλλογή, προσευχή, μετάνοια, κατάνυξη, ευλάβεια και μνήμη θανάτου.

Θέλει, ως ζηλωτής την αφοσίωση κι αφιέρωσή μας, την αγάπη μας όλη, την καρδιά μας κενή από ξένες αγάπες, τον λογισμό αγαθά, καθαρά, ευθύ, ακαχύποπτο. Δεν θέλει νάναι ο περιστασιακός και περιθωριακός Θεός της ανάγκης, αλλά του είναι μας, του όλου κέντρου της ζωής μας, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός.

Δεν του αρέσουν ποτέ τάσεις αυτοδικαιώσεως φιλαρχίας, φιλοδοξίας, φιλαυτίας, φιλοσαρκίας, φιλοχρηματίας, αφιλανθωπίας, αφιλαδελφείας κι αφιλοτεκνίας, ούτε διαθέσεις πονηρές, ωφελιμιστικές, ατομικιστικές, εγωϊστικές, με άμβλυνση της συνειδήσεως.

Είναι ο Θεός που ασπάζεται τρυφερά κι αγκαλιάζει ειλικρινά τους εχθρούς, που συνδειπνεί με τους αμαρ-τωλούς τελώνες και συζητά με τις πόρνες.

Σκύβει και πλένει τα πόδια των μαθητών του, μιλά οχι τόσο για το χθές, αλλά για το αύριο, δεν αφήνει το μαχαίρι να βγει απ'τη θήκη για εκδίκηση, ελπίζει στη μετάνοια της μοιχαλίδος.

Δεν κάνει ποτέ διακρίσεις. Τα λέει καλά στους άρπαγες, στους άδικους, στους πλούσιους, στους φιλάργυρους, στους σιγγούνηδες, στους άπληστους και στους ανελεήμονες γενικά.

Τα λέει επίσης και στους φτωχούς που είναι κακομοίρηδες κι έχουν σφροδρή την επιθυμία του πλούτου. Θέλει τους ανθρώπους τέλεια ελεύθερους. Επιτιμά σφοδρά τους κατεξουσιαστές. Τιμά τη μοναδικότητα και ιερότητα του ανεπανάληπτου ανθρώπινου προσώπου. Προτιμά τα βιώματα από τις ιδέες, την εμπειρία από τη γνώση, το βιωμένο παράδειγμα της σιωπής από τα όποια παχειά κι ωραία λόγια.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης

Σ

Κ

Α

Β

Ο

Ν

Τ

Α

Σ

Βεβαιώσεις

Στον εργάτη

Ξέρω. Βαρέθηκες να σηκώνεις αγκωνάρια
σ' όλη σου τη ζωή.

Βαρέθηκες να φιλάς ξένες ποδιές.

Ξέρω. Κι εγώ έτσι θάκανα.

Τώρα πεινάς. Καλύτερα έτσι.

Θα σου δώσω απ' το δικό μου.

Σε διώξανε, το ξέρω,
επειδή είπες μια φορά:

Είμαι άνθρωπος

Βαρέθηκες.

Κι' εγώ έτσι θάκανα.

Ευγενία Παπαδοπούλου

Χωρίς...

Κόσμος χωρίς Θεό, είναι:

Κόσμος χωρίς ήλιο,

Ζωή χωρίς αέρα.

Ψάρι έξω απ' τη θάλασσα.

Πλοίο χωρίς καπετάνιο.

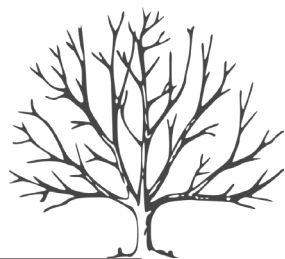
Έρημος χωρίς, όαση.

Νύχτα χωρίς ξημέρωμα.

Ζωή χωρίς ελπίδα.

Αγώνας χωρίς χαρά.

("Τα κρίνα")

Επιγνωση

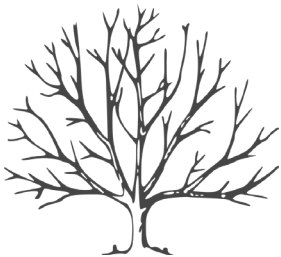
Υπάρχει ένας δρόμος που δε θα ξαναπεράσω,
μια πόρτα που δε θ' ανοίξω ποτέ.
Υπάρχει ένα τραγούδι που ξέχασα τα λόγια του,
ένα τοπίο κλεμμένο για πάντα απ' τα μάτια μου.
Ανάμεσα στις χιλιάδες πρόσωπα, υπάρχει κάποιος
που δε θα ξαναδώ.
Κάπου, μέσα στον κόσμο, άγνωστος ακόμη
περιμένει ο νεφροθάφτης μου.
Υπάρχει ένα λουλούδι που δε θα δρέψω.
Ένα ποίημα που δε θα τελειώσω.
Ο χρόνος αλύπητα με σημαδεύει
με το θάνατο.

Λένα Παππά

Σαν δάκρυ

Θα πω ένα τραγούδι
στον έξη σου χρόνων την απλότητα.
Θα φτιάξω μια μουσική
νότα με νότα την καρδιά σου.
Και μια ζωγραφιά
που να μιλά
για των ματιών σου την κρυστάλλινη σκέψη.
Και θα στα φέρω το πρωί
την ώρα που ο ύπνος
θάχει σκορπίσει στο πρόσωπό σου
την αγιότητα.

Μυριάνθη Παναγιώτου

Από ένα ημερολόγιο

Τρίτη,
11.1.2022

Για άλλη μια φορά φανερώθηκε μπροστά στα μάτια μου η ομορφιά και η αυθεντικότητα αυτής της οικογένειας, αυτού του πατέρα κι αυτής της μητέρας με τα τέσσερα παιδιά τους.

Είχα την ευλογία να ζήσω μαζί τους κάποιες μέρες... εν κινήσει... Χρησιμοποιώ την έκφραση κυριολεκτικά (παρά τις μεταφορικές της συνυποδηλώσεις). Είχα την ευλογία να ζήσω μαζί τους σε road-trip με αυτοκινούμενο τροχόσπιτο.

Το ταξίδι μας έφτανε προς το τέλος του. Ήμασταν όλοι τόσο χαρούμενοι και γεμάτοι από τις εικόνες των μαγικών τοπίων που αντικρίσαμε, από τα γέλια και τα παιχνίδια μας, από τις κουβέντες που είχαμε κάνει, από την προσευχή...

Ήμασταν, λοιπόν, στον δρόμο για την επιστροφή, όταν κάποια στιγμή αντιληφθήκαμε ότι από κάπου έμπαινε κρύο. Τρία βήματα χρειάστηκαν, για να ανακαλύψουμε "την πηγή του κακού". Ωχ, Θεέ μου!!! Ένα από τα δύο πισινά παράθυρα είχε "πετάξει" χωρίς να το πάρουμε είδηση. Πολύ μεγάλη ζημιά. Και η ευθύνη απέναντι στον ιδιοκτήτη από τον οποίο είχαμε ενοικιάσει το τροχόσπιτο, την καθιστούσε ακόμη πιο μεγάλη.

Ο πατέρας αγχωμένος σταμάτησε, είδε τη ζημιά και αυθόρμητα θύμωσε. Θύμωσε πολύ. Ένοχα ήταν τα παιδιά που άνοιξαν το παράθυρο (παρά την απαγόρευση από τους γονείς), το άφησαν ανοιχτό και φυσικά ήταν αδύνατο να αντισταθεί στη δύναμη της κίνησης του τροχόσπιτου. Ένοχοι ήμασταν κι εμείς που αμελήσαμε να βεβαιωθούμε ότι όλα τα παράθυρα ήταν καλά κλειστά προτού ξεκινήσουμε. Αχ, πόσο λυπήθηκα...

Μετά το θυμό του, ο πατέρας επέστρεψε σιωπηλός στη θέση του οδηγού, έκανε επαναστροφή και έβαλε στόχο να πάμε όλο τον δρόμο πίσω να βρούμε το παράθυρο, πράγμα απίθανο. Είχαμε διανύσει πάρα πολλά χιλιόμετρα.

Ο χρόνος εντωμεταξύ μας πίεζε, γιατί έπρεπε μετά από λίγες ώρες να παραδώσουμε το τροχόσπιτο

στον ιδιοκτήτη του. Η ιδέα φαινόταν τρελή, αλλά ήθελε να το προσπαθήσει... Άκρα του τάφου σιωπή σε όλη τη διαδρομή. Τα παιδιά κουρνιασμένα στη θέση τους, χωρίς να μιλάνε καθόλου. Εμείς καρφωμένοι στα τζάμια, τότε αριστερά τότε δεξιά, προσπαθώντας με όλη τη δύναμη των ματιών μας να δούμε κάπου το πολυπόθητο άτακτο παράθυρο... Και το βρήκαμε!!! Έχω ακόμη στο μυαλό μου το χαρούμενο πρόσωπο του πατέρα, καθώς το σήκωνε ψηλά, για να μας το δείξει από μακριά. Ακέραιο, χωρίς καμιά φθορά, μόνο λίγο λερωμένο... Πόση χαρά, Θεέ μου...

Ακολούθησε η διαδικασία της επανατοποθέτησης. Χρησιμοποιώντας ό,τι εργαλείο είχε στη διάθεσή του, κατάφερε ο πατέρας να το βάλει στη θέση του, χωρίς οτιδήποτε να μαρτυρεί την περιπέτεια που είχε. Ευτυχισμένος μπήκε μέσα στο τροχόσπιτο, ήρεμα εξήγησε ξανά στα παιδιά ότι είχε γίνει αταξία, ζήτησε συγγνώμη για την έντονη αντίδρασή του, τους φίλησε τρυφερά έναν έναν, λέγοντάς τους ότι τους αγαπά και μετά όλοι μαζί έψαλλαν τη Δοξολογία. Ήταν σε γλώσσα που εγώ δεν μπορούσα να ακολουθήσω, αλλά με τον δικό μου τρόπο, δόξαζα κι εγώ τον Θεό που ήμουν μάρτυρας αυτής της αγαπητικής στάσης ζωής...

Είναι άλλο να μιλάς με αυστηρότητα, ακόμη και με θυμό στα παιδιά, για να καταλάβουν ένα λάθος, παιδαγωγώντας τα και άλλο να τους θυμώνεις γεμίζοντάς τους ενοχές με κουβέντες του τύπου:

- Καταστρέψατε τις διακοπές μας!
- Ποιος θα πληρώσει τώρα τη ζημιά;
- Να δούμε πόσα λεφτά θα μας ζητήσουν!
- Εγώ σας είπα να παίζετε φρόνιμα κι εσείς όλο αταξίες...

(Μπορώ να γράψω ολόκληρη λίστα με τέτοιες «ατάκες» που φυλακίζουν την παιδική ψυχή.....)

Μετά πιάσαμε κουβέντα με τους γονείς. «Θαυμάζω τα παιδιά που αλλάζουν τόσο γρήγορα διάθεση!», λέει ο πατέρας. Πράγματι, μετά το φιλί και τη δοξολογία ήταν και πάλι ευτυχισμένα στον δικό τους παιδικό, ζωντανό κόσμο.

Κι εγώ θαυμάζω εσάς, ευλογημένοι γονείς, που τους επιτρέπετε να αλλάζουν τη διάθεσή τους! Να είναι και πάλι χαρούμενα ακόμη και μετά από μεγάλες αταξίες. Που τους παιδαγωγείτε χωρίς να τους γεμίζετε ενοχές και φόβο για τη ζωή... Που «αγκαλιάζετε» τα λάθη και τις ζημιές, γιατί είναι κι αυτά κομμάτι της ζωής... Που γνωρίζετε ότι όλοι και όλα βρίσκονται κάτω από το Έλεος του Θεού.

Που Τον δοξάζετε...

Κ. Χ.

Πουθενά...

... δεν άκουσα ότι λόγω της οικονομικής έχει τρωθεί η εθνική υπόσταση της χώρας. Μπορεί οι άνθρωποι να στενεύονται, η κυβέρνηση να περικόπτει, η κοινωνία να ζορίζεται ή να δυστυχεί, αλλά κανείς δεν αισθάνθηκε λιγώτερο υπερήφανος ως Πορτογάλος ή ως Λετονός επειδή του έκοψαν τον 14ο μισθό.

Γιατί, λοιπόν, θα πρέπει ξαφνικά να αισθάνεται λιγώτερο υπερήφανος ως Έλλην;

Η εξήγηση είναι απλή. Επειδή η ελληνική κοινωνία στη συντριπτική πλειονότητά της δεν αντιμετώπισε την κρίση ως ένα προϊόν συγκεκριμένων συμπεριφορών, λαθών και παραλείψεων, αλλά ως μια ανεξήγητη και ξενόφερτη τιμωρία την οποία διάφοροι κακοί άνθρωποι επέβαλαν στον λεβέντη έλληνα πολίτη.

Δεν μας έλειψαν τα δανεικά. Τη λεβεντιά ζήλεψαν.

Και έτσι αυτό που συνέβη ξεπερνά τα όρια του αυτονόητου και του αναμενόμενου με βάση τα στοιχειώδη οικονομικά δεδομένα, για να επιβιβαστεί στο άρμα της εθνικής μεταφυσικής μαζί με όλη την καρικατούρα που το συνοδεύει.

"Έλληνες, λοιπόν, ψηλά το κεφάλι!". Καμιά αντίρρηση.

Αλλά να κάνουμε και καμιά δουλειά, για να μη χρειαστεί να το ξανακατεβάσουμε. ("Το Βήμα")

Οδοιπορίες

“Μπροστά στο δικαστήριο της αδέκαστης ιστορίας, ο Έλληνας αποκαλύφθηκε πάντοτε κατώτερος από τις περιστάσεις, αν και από διανοητική άποψη κατείχε πάντοτε τα πρωτεία.

Ο Έλληνας είναι ευφυέστατος αλλά και εγωιστής, δραστήριος αλλά και αμέθοδος, φιλότιμος αλλά γεμάτος προλήψεις, θερμόαιμος, ανυπόμονος αλλά και πολεμιστής.

Έκτισε τον Παρθενώνα και αφού μέθυσε από την αίγλη του, τον άφησε αργότερα να γίνει στόχος των ερίδων,

Ανέδειξε το Σωκράτη για να τον δηλητηριάσει.
Θαύμασε το Θεμιστοκλή, για να τον εξορίσει,
Υπηρέτησε τον Αριστοτέλη, για να τον καταδιώξει.

Γέννησε το Βενιζέλο για να τον δολοφονήσει.
Έχτισε το Βυζάντιο, για να το εκτουρκίσει.
Έφερε το '21, για να το διακυβεύσει.
Δημιούργησε το 1909, για να το λησμονήσει.
Τριπλασίασε την Ελλάδα και παραλίγο να τη θάψει.

Κόπτεται τη μια στιγμή για την αλήθεια και την άλλη μισεί αυτόν που αρνιέται να υπηρετήσει το ψέμα.
Παράξενο πλάσμα, ατίθασο, περίεργο, εγωπαθές και σοφόμωρο ο Έλληνας.

Λυπηθήτε τον θαυμάστε τον αν θέλετε. Κι αν μπορείτε προσπαθήστε να τον ταξινομήσετε”.
N. Κέλλυ, (δικαστής)

ο περιθωριακός

Όσοι έχουν περισσότερες κοινωνικές σχέσεις και συνδέσεις είναι και από ηθική άποψη λιγώτερο εγωκεντρικοί και περισσότερο κοινωνικοί.

Ο εγωκεντρισμός και η κοινωνικότητα ως ηθικές ιδιότητες αναπτύσσονται ή περιορίζονται ανάλογα με την αυτεξούσια προτίμηση του προσώπου.

Όποιος έχει περισσότερες κοινωνικές σχέσεις και συνδέσεις, έχει και περισσότερες ευκαιρίες να περιορίζει τον εγωκεντρισμό του και ν' ανοίγεται προς τους άλλους. Προκαλείται και προσκαλείται περισσότερο σε συνεργασία και αλληλεγγύη. Όταν όμως δεν έχει διάθεση ν' ανοιχθεί προς τους άλλους, όταν δεν θέλει ν' αγαπήσει και να βοηθήσει τον πλησίον, όταν το ενδιαφέρον του περιορίζεται στο εγώ, τότε μετατρέπει και τις κοινωνικές σχέσεις σε ιδιοτελείς επιδιώξεις. Χρησιμοποιεί το ρόλο, την εργασία το αξίωμά του, όχι για να συνεργαστεί και να προσφέρει, αλλά για να εκμεταλλευτεί και να σφετεριστεί. Όχι για να ζήσει ως μέλος της κοινωνίας, αλλά για να χρησιμοποιήσει την κοινωνία για το συμφέρον του. Έτσι μετατρέπεται σε αντικοινωνικό παράγοντα.

Όσο προχωρεί στις κοινωνικές σχέσεις, όχι μόνο δεν προσεγγίζει περισσότερους και δεν γίνεται κοινωνικώτερος, αλλά περιχαράκωνεται ισχυρότερα στα ιδιοτελή του συμφέροντα και γίνεται εγωκεντρικώτερος. Αλλά και από την άλλη πλευρά όποιος έχει λιγώτερες κοινωνικές σχέσεις και βρίσκεται στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, δεν είναι καταδικασμένος να παραμείνει αντικοινωνικός, αλλά μπορεί με την απλότητα και την αγάπη του να παραμερίσει ευκολώτερα τον εγωκεντρισμό και να γίνει πραγματικά κοινωνικός.

Γεώργιος Μαντζαρίδης

...ζωής

Ανεβαίνοντας

Η Αγία Μαρία των Παρισίων

Μαρία Σκομπτσόβα - η ζωή της

[π. Σεργκέι Χάκελ, εκδ. Πορφύρα]

Μετάφραση από τα αγγλικά: Νίκη Τσιρώνη

Πρόλογος: Μητροπολίτης Αντώνιος του Σουρόζ

Ο δρόμος για τον Θεό περνάει μέσα από την αγάπη για τους ανθρώπους. Στην τελική κρίση δεν θα ερωτηθώ εάν εξετέλεσα με επιτυχία τις ασκητικές μου πρακτικές, ή πόσες γονυκλισίες έκανα. Αντίθετα, θα ερωτηθώ αν έδωσα τροφή στους πεινασμένους, αν έντυσα τους γυμνούς, αν επισκέφθηκα τους ασθενείς και τους φυλακισμένους. Μόνο αυτό θα ερωτηθώ. Για κάθε φτωχό, πεινασμένο και φυλακισμένο ο Σωτήρας μας λέει "Εγώ". "Εγώ πεινούσα και διψούσα, Εγώ ήμουν άρρωστος και στη φυλακή". Νομίζω ότι βάζει στην ίδια μοίρα τον εαυτό Του και κάθε άνθρωπο που βρίσκεται σε ανάγκη... Πάντα το γνώριζα αυτό, αλλά είναι μόνο τώρα που με κάποιον τρόπο η αντίληψη αυτή με διαπέρασε. Είναι κάτι που με πλημμυρίζει με δέος.

Μητέρα Μαρία Σκομπτσόβα (1891 - 1945)

Είναι ωραία η «συνάντηση» με αγίους των καιρών μας. Ο βίος τους δεν φαντάζει τόσο απομακρυσμένα «μυθικός». Άνθρωποι, σαν όλους εμάς, που όμως γεμάτοι από την αγάπη του Θεού στάθηκαν άφοβα απέναντι στην ασκήμια της εποχής μας. Τη Μητέρα Μαρία θα τη δούμε να παίζει καθοριστικό ρόλο στη Ρωσική Διασπορά, με τα δικά της μέσα να πρωταγωνιστεί στη Γαλλική αντίσταση, να παλεύει μέχρι τελευταίας γήινης πνοής στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Ράβενσμπρουκ.

Ωστόσο, το επίτευγμά της είναι πολύ πιο σημαντικό από τις περιστάσεις της ζωής της και τις υπερβαίνει κατά πολύ. Γιατί πάνω απ' όλα, με τη χριστιανική της αφιέρωση και με το δικό της μοναδικό τρόπο, η Μητέρα Μαρία έδειξε τί σημαίνει να είσαι άνθρωπος. (π. Anthony Bloom)

K. X.

Ονειρικά

**Τα παιδιά μας,
Παναγία μου!**

«Στον ενάμιση χρόνο δώσαμε πολλές μάχες, με αντιπάλους τον φόβο, τις προκαταλήψεις, τον ιό και τη νοσηρότητα που προκαλεί. Κερδίσαμε αρκετές, αλλά δυστυχώς είχαμε και απώλειες. Βασικό όπλο μας η ομαδικότητα, η εφαρμογή της επιστημονικά τεκμηριωμένης γνώσης, οι ιπποκρατικές αρχές μας.

Ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει, αλλά πλέον έχουμε νέα όπλα στη φαρέτρα μας. Αποτελεσματικά εμβόλια που μας έδωσαν τη δυνατότητα να επιστρέψουμε σε μια έστω κουτσουρεμένη κανονικότητα. Παραμένουμε προσηλωμένοι στο έργο μας, να προσφέρουμε την καλύτερη δυνατή φροντίδα στους ασθενείς μας».

«Σήμερα, διασωληνώσαμε έναν ασθενή 39 χρόνων κι έναν 41. Αδιανόητο να βλέπεις υγιείς ανθρώπους να φτάνουν σ' αυτήν την άσχημη στιγμή. Η ψυχολογία μας γκρεμίστηκε. Απογοήτευση και λύπη γι' αυτά που βλέπουμε, φόβος και αγωνία για το αύριο. Πόσο πιο επικίνδυνος μπορεί να γίνει αυτός ο ιός; Μέχρι ποιες ηλικίες θα σκοτώνει; Η Παναγιά να προσέχει τα παιδιά μας».

«Σε σύντομο χρονικό διάστημα έπρεπε να συντονίσουμε, να οργανωθούμε, να εκπαιδευτούμε και να εκπαιδεύσουμε. Με σύμμαχο το θάρρος και τον ζήλο γίναμε όλοι μια γροθιά.

Ο ένας συμπλήρωνε τον άλλο, να μη μας ξεφύγει κάτι. Νοσηλευτές. Γιατροί. Φυσικοθεραπευτές. Φροντιστές. Βοηθοί. Προσωπικό καθαριότητας. Ο στόχος ήταν ένας: Να σώσουμε ζωές. Η ευθύνη και το βάρος τεράστιο σε μια μάχη που διαιωνίζεται».

«Μετά από ενάμιση χρόνο και παρόλη την κούραση, το άγχος και την εξάντληση, συνεχίζουμε να προσφέρουμε το καλύτερο στους ασθενείς. Δύναμη παίρνουμε από αυτούς που πάλεψαν, ήρθαν αντιμέτωποι με τον θάνατο και τα κατάφεραν.

Παρόλη την κούραση και την εξάντληση δεν σκεφτήκαμε ούτε στιγμή να τα παρατήσουμε. Τα συναισθήματά μας συνεχώς εναλλάσσονται».

«Είμαι νοσηλεύτης, είμαι άνθρωπος με συναισθήματα. Αφουγκράζομαι τους φόβους και τις ανησυχίες σου, σου κρατώ το χέρι όταν πονάς και προσπαθώ να βοηθήσω. Παίρνω στην αγκαλιά μου τη μάνα που σπαράζει από το κλάμα, τη σύζυγο όταν χάνει τον σύντροφό της και τα παιδιά όταν χάνουν τους γονείς τους. Είμαι δίπλα σε όποιον έχει ανάγκη. Είμαι εδώ. Δίπλα σου. Υπόσχεση ζωής».

Όταν μιλούν οι γιατροί και οι νοσηλευτές της πρώτης γραμμής, οφείλουμε να σταθούμε «Προσοχή!».

ΔΔ

Λέχθηκε:

“Δεν θεώρησα ποτέ λιγώτερο έξυπνο έναν άνθρωπο, επειδή πιστεύει ορισμένες ανοησίες.

Δεν θεώρησα την ανοησία λιγώτερο ανόητη, επειδή την είπαν έξυπνοι άνθρωποι”.

Οότις

Εξομολογήσεις

Γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Γεώργιο (22435772), τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού (3:30 - 4:30μ.μ.) για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Η Εκκλησία παραμένει ανοιχτή από τις 7:00-11:00 π.μ. και 3:30 - 5:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποσταθήτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Από την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου μέχρι την Κυριακή του Ασώτου γίνεται κατάλυση σ' όλα.
4. Την Τετάρτη 2 Φεβρουαρίου, εορτή της Υπαπαντής, δεν τελούνται μνημόσυνα.
5. Την Παρασκευή, 18 Φεβρουαρίου 2022, η ώρα 8:30 μ.μ. θα έχουμε αγρυπνία.
6. Στις 26 Φεβρουαρίου είναι Ψυχασάββατον. Την Παρασκευή (3:00 μ.μ. - 4:30 μ.μ.) θα γίνει μνημόσυνο των τεθνεώτων.

“ΠΥΡΣΟΣ” Περιοδική Έκδοση Πνευματικής Μαρτυρίας ● Εκδίδεται από την “Ομάδα των 12” ● Περίοδος Δ' ● Αρ. τ. 158 ● Φεβρουάριος, 2022 ● Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου ● Οι συνεργάτες έχουν την ευθύνη των απόψεών τους. ● Διανέμεται δωρεάν ● Συνδρομή προαιρετική. ● Τηλέφωνο: +357 22459760 ● Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία ● Email: inpanayiasev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com ● Εκτύπωση: Τυπογραφεία “Γαλαξίας” λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑΣ

ISBN 1012-2613